

maal reifus olnud. Ta tuli taggasi, ja
niid fiiles temma, mis ta kõi moeral maal
oli näinud, ja waltetas häbbematta. Om-
ma Issaga ta oli ükskord hünna minnemas;
ühhest perrest tuli suur koer wälja ja hau-
kus nende peäle, sest wöttis Hans kobb-
walle peäle mötleda, ja ütles Issa wasto:
Edest, Issa, ussuge sedda ehk mitte, min-
na ollen = sedda maad, kus se oli, ma ei
mälleia ennam, ühhe kovera näinud, jah! pal-
jo surem ta oli, kui teie teige surem hobbo-
ne. Se on imme, wastas Issa, agga igga
ma tees leitakse teised immed. Nenda meie
kõnnime, ja kui meie tundi aega weel se me
eddasi läinud, siis saad sa ühhe Silda näh-
h, (meiesi peame ka selle silla üle minnema)
sellega on õige weider luggu: sest selle Silla
peäl on üks Kivwi, ja kui legi sel päwal on
waltet räfinud, ja tabhab ülle silla minna,
siis ta toukab jalla, selle Kivwi wasto, lan-
geb, ja murrab sellejanima jonega kõrbe

Jal

Jalla-lu katki. Hans ehmatas sedda kuul-
des. Oh Issa! ütles temma, ärge käige
ni ussinaste! agga kui sure ütlesin ma, selle
kovera ollewa? nenda kui teie surem hobbo-
ne? ei ta ni suur küln olnud, sest praego se
tulleb mo mele, ta oli wast pole aasta wan-
na, agga selle peäle tabhaksin ma küln wan-
duda, et ta ni suur ikka oli, kui monni
härge. Tükki aega nemmad läksid eddasi,
agga Hanso südda oli kartust täis. Jalla-
lukatki murras, ei olle nahka-assi! Siid is
paistis kaugele. Jah, Issa, hakkas tem-
ma ülema se koer = se koer, kennest ma
ennest räk sin, suur wisist ta oli: ehk ma
ollestin tedda ka suremaks temud, agga se on
tõeste tõssi, ni suur ta oli ikka, kui üks suur
wassikas. Niid nemmad ollid jo Silla
äre joudnud. Hans, Hans! arwa järrel,
mis sull we' b jubuda! Issa käib eel Hans
hakkab ussinaste temmast künni. Issa,
Issa, kirjendab temma, oh! et ärge olge
laps